



Քույր Չերիլ Ս. Լանթ

Վերջերս կոչումից ազատված Երեխաների Միության
Գերագույն Նախագահ

Որ մեր երեխաները կարողանան տեսնել Փրկչի երեսը

*Որպես ծնողներ և ղեկավարներ այս աճող սերնդի
առաջ մեր սուրբ պատասխանատվությունն է՝ բերել
նրանց դեպի Փրկիչը:*

Սի քանի տարի առաջ ես ուսուցանում էի մանկական խմբի ղեկավարներին ինչպես ավետարանի կարճ դաս մատուցել շատ փոքր երեխաներին: Ղեկավարներից մեկի ծնկներին էր նստած նրա փոքրիկ տղան: Ես ձեռքս վերցրեցի Փրկչի նկարը և, ցույց տալով, թե ինչպես է պետք խոսել երեխաների հետ, սկսեցի պատմել Հիսուսի մասին: Փոքրիկ տղան սահեց մոր ծնկներից, չոքնեղք մոտեցավ ինձ, ուշադիր նայեց նկարին և դիպեց երեսին: Երկխոսության այդ պահին ես հարց տվեցի. «Ո՞վ է սա»: Ժպիտը երեսին երեխան պատասխանեց. «Հիսուս»:

Այդ երեխան այնքան փոքր էր, որ դժվար թե կարողանար արտասանել իր անունը, բայց նա ճանաչեց նկարը և գիտեր Փրկչի անունը: Տեսնելով նրա քաղցր պատասխանը, ես մտածեցի Փրկչի խոսքերի մասին. «Միշտ փնտրեք Տիրոջ երեսը, որ կարողանաք համբերությամբ տիրել ձեր հոգիներին, և դուք կունենաք հավերժական կյանք» (ՎեՐ.101. 38):

Ի՞նչ է նշանակում տեսնել Փրկչի երեսը: Անշուշտ դա նշանակում է ոչ թե պարզապես ճանաչել Նրա նկարը: Իրեն փնտրելու Քրիստոսի հրավերը հրավեր է ճանաչել Իրեն, իմանալ այն, ինչ Նա արել է մեզ համար և ինչ նա խնդրել է մեզ անել: Գալ դեպի Քրիստոսը և ի վերջո տեսնել Նրա երեսը կարելի է միայն, եթե մենք մոտենանք Նրան մեր հավատքի և մեր գործերի միջոցով: Դա կյանքի տեղություն ունեցող



գործընթաց է: Այսպիսով, ինչպե՞ս մենք փնտրենք Նրան այս կյանքում, որպեսզի կարողանանք տեսնել Նրա երեսը հաջորդ կյանքում:

ՅՆՖԻԻՈՒՄ մենք մի պատմություն ունենք մարդկանց մասին, ովքեր իրականում տեսնել են Փրկչին այս կյանքում: Եվ թեև մենք չենք կարող տեսնել նրան այժմ, մենք կարող ենք սովորել նրանց փորձից: Մահից հետո Փրկիչը հայտնվեց այդ մարդկանց, ուսուցանեց նրանց և օրհնեց նրանց: Այնուհետև «Եվ եղավ այնպես, որ նա պատվիրեց, որ իրենց փոքր երեխաներին բերեն» (ՅՆՖԻ 17.11):

Որպես ծնողներ և ղեկավարներ այս աճող սերնդի առաջ մեր սուրբ պատասխանատվությունն է՝ բերել նրանց դեպի Փրկիչը, որպեսզի նրանք կարողանան տեսնել Նրա երեսը և մեր Երկնային Հոր երեսը: Այդպես, մենք մեզ նույնպես բերում ենք դեպի Նա:

Կրկին, հարցն այն է, թե ինչպես մենք անենք դա, հատկապես մի աշխարհում, որը լի է շեղող հանգամանքներով: 3-րդ ՆՆՖԻ-ում ծնողները սիրում էին Տիրոջը: Նրանք հավատացյալներ էին: Նրանք հավատում էին Հիսուսի հրաշքներին: Նրանք սիրում էին իրենց երեխաներին: Նրանք հավաքեցին նրանց լսելու Տիրոջ խոսքերը և հնազանդվելու՝ երեխաներին Իր մոտ բերելու Նրա պատվիրանին:

Նրանից հետո, երբ երեխաները բերվեցին Իր մոտ, Քրիստոսը ծնողներին խնդրեց ծնկի գալ: Ապա Նա նրանց համար արեց այն, ինչ արել է մեր բոլորի համար: Նա աղոթեց նրանց համար Հորը և դա այնքան «հիանալի և հրաշալի էր, որ խոսքերը չէին կարող նկարագրել» (ՅՆՖԻ 17.16): Գալով Փրկչի մոտ և ընդունելով Նրա Քավությունը, այդ ծնողները ամրացան, որպեսզի անեին այն ամենը, ինչ անհրաժեշտ էր իրենց երեխաներին «բերելու» համար:

Մեկ այլ բան, որ Քրիստոսը խնդրեց այդ ծնողներին անել, գտնում ենք 3 ՆՆՖԻ 22.13-ում. «Բոլոր քո զավակները պետք է ուսուցանվեն Տիրոջ կողմից. և մեծ պիտի լինի քո զավակների խաղաղությունը»:

Եվ այսպես, հետևելով Փրկչի հետ ունեցած իրենց սեփական

տնասան հրեշտակներ՝ իջնելիս երկնքից, կարծես թե կրակի մեջ էին, և նրանք իջան վար և օղակեցին այն փոքրիկների շուրջը, և նրանք շուրջանակի, օղակված էին կրակով, և հրեշտակները սպասավորում էին նրանց» (3 Նեփի 17.23-24):

Կարո՞ղ են մեր երեխաները նման օրհնություններ զգալ այսօր: Երեց Մ. Ռասել Բալլարդն ասել է. «Անշուշտ, նրանց, ում վստահվել են այս թանկարժեք երեխաները, տրվել է սուրբ և ազնվագույն հանձնարարություն, քանզի մենք ենք այն մարդիկ, ում Աստված նշանակել է այսօր, որ շրջապատեն երեխաներին սիրով և հավատքի կրակով և հասկացողությամբ, թե ով ենք մենք» (“Behold Your Little Ones,”

Tambuli, Oct. 1994, 40):

Եղբայրներ և քույրեր, մենք հրեշտակներ ենք, որոնց Երկնային Հայրը ուղարկել է այսօր օրհնելու համար երեխաներին, և մենք կարող ենք օգնել նրանց մի օր տնանել Փրկչի երեսը, եթե ուսուցանենք ավետարանի սկզբունքները և լցնենք մեր տները դրանցով ապրելու ուրախությամբ: Միասին մենք կարող ենք ճանաչել Նրան: Մենք կարող ենք զգալ Նրա սերը և Նրա օրհնությունները: Եվ Նրա միջոցով մենք կարող ենք վերադառնալ Հոր ներկայություն: Մենք անում ենք սա, որովհետև ուզում ենք լինել հնազանդ, հավատարիմ և պարտաճանաչ Նրա ուսմունքներին հետևելիս:

«Ճշմարիտ, այսպես է ասում Տերը. Կլինի այնպես, որ ամեն հոգի, որ թողնում է իր մեղքերը և գալիս է ինձ մոտ, և կանչում է իմ անունը, և հնազանդվում է իմ ձայնին, և պահում է իմ պատվիրանները, պիտի տնանի իմ երեսը և իմանա, որ ես եմ» (ՎեՐ 93.1):

Եղբայրներ և քույրեր, ես գիտեմ, որ Աստված ապրում է, Հիսուս Քրիստոսը Նրա Որդին է, մեր Փրկիչը և Քավիչը: Նա մեզ հրավիրել է գալ դեպի Նա և պատվիրել է բերել մեր երեխաներին, որպեսզի մենք միասին կարողանանք տնանել Նրա երեսը և հավերժ ապրել Նրա հետ և մեր Հոր հետ երկնքում: Իմ աղոթքն է, որ մենք բոլորս կարողանանք աշխատել և ստանալ այս մեծ օրհնությունը, Հիսուս Քրիստոսի անունով, ամեն: ■



Երեց ԲԵՆԵԹԻՆ Բուր

Տասներկու Առաքյալների Բվորումից

Մենք հետևում ենք Հիսուս Քրիստոսին

Մենք ուղափառում ենք սցենարը բաներով, ինչ Փրկիչն արել է մեզ համար: Նա յուրաքանչյուրիս համար հասանելի է դարձրել փրկությունը և վեհացունը:

Մենք պատասխանատվություն է Չատիկի կիրակի խոսել աշխարհով սփռված Վերջին Օրերի Սրբերի հետ, որոնք սիրում են մեր Տեր և Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսին: Այսօր մենք տոնում ենք մահվան հանդեպ Նրա հաղթանակը: Մենք փայփայում ենք մեր իմացությունը և սրտանց երախտագիտություն ենք զգում մեր օգտին կատարած Փրկչի պատրաստակամ քավիչ գոհաբերության համար: Իր Հոր կամքին Նրա լուռ համաձայնությունը գերազույն հաղթանակ բերեց մահվան հանդեպ և ամենազերազանց իրադարձությունը դարձավ մարդկության պատմության մեջ: Ես երախտապարտ եմ, որ հնարավորություն ունեմ խոսելու

Փրկչին հետևելու մասին:

Փրկչի մահկանացու ծառայության վերջին երկու օրերը, Խաչելությունից առաջ, խորապես կարևոր և ինչ-որ առումով հասկացողությունից վեր էին: Մեր հավերժական ճակատագրին վերաբերող չափազանց շատ բաներ տեղի ունեցան հինգշաբթի և ապա ուրբաթ՝ Քրիստոսի խաչելության օրը: Հինգշաբթի երեկոյան եղավ Վերջին ընթրիքը՝ Փեսալսի ընթրիքը, «որը գերությունից ազատվելու Իսրայելի հիշատակն էր...»¹: Մեծ կարևորության արարողություններ հաստատվեցին և վարդապետություններ ուսուցանվեցին Վերջին ընթրիքի ժամանակ: Ես կնշեմ միայն երեքը: Նախ՝ Փրկիչը ներկայացրեց հաղորդության արարողությունը: Նա վերցրեց հացը, կտրեց այն, օրհնեց այն և փոխանցեց Իր աշակերտներին՝ ասելով. «Այս է իմ մարմինը, որ շատերի համար է տրուած. այս արե՛ք իմ յիշատակի համար»²: Այս ձևով նա հաստատեց հաղորդությունը: Երկրորդ՝ Նա չափազանց շատ շնչտեց սեր ուսուցանող վարդապետությունը՝ որպես վեհացմանը նախորդող սկզբունք: Նա ուսուցանեց. «Սրանով բոլորը կիմանան, որ դուք իմ աշակերտներն եք, եթե դուք միմեանց

